

Sejda Krdžalija, majka stradalog Sanina Krdžalije

Ja bih ovom prilikom prvo da se zahvalim svima vama građanima, svima organizacijama, svim predstavnicama, ministarstvima, svi koji su našli snage, koji su našli svoje slobodno vrijeme da odvoje, da dođu, da podijele s nama ove naše teške, teške, teške trenutke. Ja sam majka sina Sanina, koji je u trećem redu, drugi po redu na onoj slici. Moj sin je imao samo 22 godine, bio je vrsan harmonikaš, drug, prijatelj, dobar sin, dobar brat.

Ja sam muža izgubila 5 godina prije rata, ostala samohrana majka. Kad je počeo rat, našla sam snage da pokupim svoju djecu, da dođem ovdje, mislila sam da vidim sigurnost. Sudbina je tako htjela, nije bilo sigurno.

Bile smo ovdje dva dana, prvi dan kad smo došli tada su njega uzeli. Ja i Sanela smo bile još dva dana ovdje kad su rekli da će početi da uzimaju žene radno sposobne. Moja čerka je tad bila tek završala fakultet, ja sam imala oko 40-tak godina. Smogle smo snage i otišle smo za Makedoniju.

Teško je govoriti stvarno u ovim trenucima, teško se prisjetiti. Svaki put kad dođem, ja sam dva puta bila, našla sam snage da dođem, ali moja najveća želja, prošli put su mi svi obećali, kad sljedeći put dođemo da će to biti na otvaranju tog spomenika.

Zamolila bih vas i zahvalila bih se svima vama, a pogotovo predstavnicima s kojima smo jutros bili na sastanku, predsjedniku Opštine i predsjedniku Skupštine Herceg-Novoga, koji su nam dali podršku i obećali da će se to desiti. Voljela bih da sljedeći put, naš dolazak, bude na to obilježavanje otvaranja tog spomenika. To je, mislim, minimum koji se može odraditi za ovo što se desilo.

Ja nemam ništa reći za građana Herceg Novog. To su ljudi, isto kad bi neko došao u moj grad, i to se desilo. Šta sam tu ja kriva? Ništa.

To je samo onaj ko je naredio i ko je rekao da se to radi. Pa ne znam, i te policajce morali su odraditi svoj posao, ljudi su radili, bilo je naređeno i on je morao to uraditi. Ali bih voljela da dođe jedan dan, da li ću ja to doživjeti, neću, ne znam, jer sam u velikim godinama, da li će biti moja sreća da vidim jednom da neko za to bude odgovarao, da je neko osuđen, pa nekad, bilo kad, neka ga osude, neka kaže šta je uradio i šta kako je bilo.

Ja vam još jedan put kažem hvala vam svima, svi što ste došli, ja ne znam, ne bih više imala šta reći. Toliko od mene.